

Missziói gyülekezet

Lekció: Fil. 2.1-11.

Textus: Jn. 17.20-23

2002. okt. 20.

Gazdagrét

A keresztyén közösség

A missziói gyülekezetről szóló sorozatot folytatjuk a mai napon. Missziói gyülekezet alatt arra gondolok, hogy megértjük, elfogadjuk és mindannyian egyre inkább törekszünk annak megélésére, hogy Isten népe misszióban, Jézus Krisztustól való küldetésben él. Ahogyan az Atya elküldte Jézust a világ megváltására, úgy küldte el a feltámadott Jézus az ő tanítványait munkájának folytatására. Az egyháznak nem egy programja a misszió - amelyet talán azért tesz, hogy ne szűnjön meg - hanem a lényege, a szíve. Nem azért élünk, hogy együnk, hanem azért eszünk, hogy éljünk - szokták mondani. Nem azért van misszió, mert van gyülekezet, amely ezzel is foglalkozhat, hanem azért van gyülekezet, hogy a Szentlélek erejében Krisztus munkáját folytassa a földön.

Gyülekezetünkben öt kifejezés köré csoportosítva fogalmaztuk meg, hogy mire hív bennünket Isten, milyen gyülekezet szeretnénk lenni. Készülve arra az áldásra, Istentől való ajándéokra, és ugyanakkor kihívásra, amelyet a közeljövőben templomunk használatbavétele fog jelenteni, elkezdjük áttekinteni ezt az öt témát: tanítványság, dicsőítés - Isten magasztalása, közösség, szolgálat, misszió. Ma a közösségről fogok szólni.

***Közösség** alatt azt értjük, hogy őszinte szeretetkapcsolatok kiépülésén munkálkodunk annak alapján, hogy Jézus Krisztus nemcsak az Atyával, hanem egymással is összeköt bennünket.*

Azt kell mondanunk, nagy hálával a mi Mindenható Urunknak, és nagy alázattal előtte, hogy ezen a területen 12 év alatt sok áldást tapasztaltunk meg. Többen a gazdagréti gyülekezet egyik legmeghatározóbb tulajdonságának éppen közösségi voltát tartják. Sokan tudják elmondani közöttünk - a lelkipásztorral együtt - Isten iránti hálával, hogy mennyi szeretetet kaptak a gyülekezeti közösségben. Ez a szeretet mindig más és más formában nyilvánult meg. Figyelemben, meghallgatásban, konkrét segítségben, imádságban, anyagiakban, és folytathatnánk a sort. Az egyik kulcsszó gyülekezeti önazonosságunkban, hogy Isten családja vagyunk. A közelmúltban készítettem négy interjút négy fiatallal a templomépítés kapcsán. Mindegyik interjúban végigvonult a párhuzam az épület családi jellege és gyülekezetünk családi légköre között. Isten ajándéka ez számunkra.

Természetesen ez nem jelenti azt, hogy soha sem hibáztunk, nem bántottunk meg egymást akarva-akaratlanul, nem voltunk esetenként nagyon is figyelmetlenek. Mindez nem jelenti azt, hogy nem hív Isten bennünket növekedésre ezen a területen két vonatkozásban is. Mennyiségileg, azaz hogy azok, akik nem vesznek részt a közösség életében, egyre jobban bevonódjanak abba. De minőségileg is: növekedve az egymás iránti szeretetben.

A mai ígértetésben nem egy bibliai részt fogok magyarázni, hanem egy átfogó képet kívánok adni, mit tanít az Újszövetség a közösségről. Először ennek szükségességéről, majd megélésének mikéntjéről fogok szólni.

I. A keresztyén közösség szükségessége

Sokan és gyakran mondják, hogy ők hívők, de ahhoz, hogy imádkozzanak, nem szükséges templomba járni. Egyedül is lehetnek jó keresztyének, nem beszélve arról, hogy mindig ismernek olyanokat, akik járnak templomba, mégis rongy emberek. Sajnos, ebben van igazság. De vajon mi az, amit ezen emberek többsége nem ért, nem lát, és nem is kap meg, amíg nem vesz részt a hívők közösségében? Miért szükséges a keresztyén közösség?

- * *Isten Krisztus testén, azaz az Egyházon keresztül teszi magát valóságossá számunkra: "Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk." (1Jn.4.12) Hús és vér teremtmények vagyunk, akiknek arra van szükségük, hogy Isten szeretetét, kegyelmét, bocsánatát, szentségét megfogható módon is tapasztaljuk. Isten testé lett Jézus Krisztusban 2000 éve, és folyamatosan "testet kell hogy öltson" az ő követői által. Ezért nevezi az*

egyházat Krisztus testének Pál apostol. Hívó testvéreink gyakran Isten "keze", "lába", "szeme", "szája" a számunkra, amint mi is számukra. Nagyon nagy felelősség kimondani, de mindez azt jelenti, hogy sokszor rajtunk múlik, hogy valaki megtapasztalja-e Isten segítő kezét...

- * *Csak együtt lehetünk azzá, ami Isten célja velünk.* A keresztyén közösség alapja a teremtéstörténetben keresendő. A Szentháromság Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert - férfivé és nővé. Istenképűségünk elsődleges jelentése, hogy kapcsolatra teremtett lények vagyunk. Kapcsolatra Istennel és kapcsolatra egymással. Olyan kapcsolatra, szeretetközösségre, egységre, amelynek mintája a Szentháromság titkos szeretetközössége. A bűn lényege, hogy a kapcsolatok megromlottak, míg Jézus azért jött, hogy helyreállítson minket. Megdöbbenő, hogy ezért így imádkozik: *"hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk."* Jézus imádságában a mi egymással való szeretetközösségünk forrása és mintája az ő Atyával való kapcsolata. Ebből táplálkozunk, de ez a mércéje is a mi egységünknek. Mindez azt jelenti, hogy senki nem lehet teljes - egyedül. Ez persze általánosan emberi, és nem specifikusan a keresztyén közösségre vonatkozik, de egy szétzilált világban, amely a kapcsolatok válságát éli, Krisztusban felszabadulunk, gyógyulunk és gyógyulást munkálhatunk.
- * *Egységünk és szeretetünk talán a két legnagyobb bizonyítéka az evangéliumnak a világ előtt.* "Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást" - mondja Jézus. (Jn.13.35) A János evangéliumából olvasott igénk is megvilágítja, hogy szeretetközösség és misszió összetartozik. Éppen ezért imádkozik Jézus halála előtt az ő benne hívők egységéért: *"...hogy felismerje a világ, hogy te küldtél engem"*. Jézus Krisztus szeretetre szabadított meg bennünket; szeretetre a Mennyei Atya iránt és szeretetre minden ember iránt. Minden ember egységre, közösségre, szeretetre vágyik. Ha mi szeretjük egymást, ami a nekünk adatott Szentlélek által lehetséges, akkor mások vonzódni fognak - először hozzánk, de hamarosan a szeretet forrásához, Mennyei Atyánkhoz.
- * *A keresztyén embernek keresztyén környezetre is szüksége van, hogy egészséges keresztyén életet éljen.* Mindazok élete, gondolkodása, értékei, akikkel folyamatosan együtt vagyunk, erősen formál bennünket. A keresztyén közösségben egészséges modelleket kell(ene) látnunk.
- * *Isten azt akarja, hogy belépjünk az egymással megosztott élet örömeibe és áldásaiba.* Krisztus arra hív minket, hogy gyakoroljuk magunkat abban, hogy megosztjuk mindazt, amit tőle kaptunk: anyagiakat éppúgy, mint nem megfogható áldásait. Adunk egymásnak az időnkéből, az energiánkából, és közben megtapasztaljuk azt a csodát, hogy a gazdagság nem az, hogy mindent magamnak tartok meg, hanem az, hogy másoknak van miből adnom. Az Isten Országának a titka és a csodája az, hogy nem akkor van több, ha kevesebbet adok, hanem akkor, ha többet szétosztok. Így gazdagodik meg az életünk, ha együtt követjük Krisztust.

A közösségi életben Istent valóságosan megtapasztaljuk azáltal, hogy Krisztust látjuk a testvéreinkben, egyre inkább elváltozunk hasonlatosságára és közben az ő Országát éljük a világ elé. Ez a válasz a keresztyén közösség mértéke.

II. Hogyan éljük meg a keresztyén közösséget?

Ha valaki végigolvassa az újszövetségi leveleket, amelyek javarészt gyülekezeteknek, azaz keresztyén közösségeknek íródtak, észreveszi, hogy milyen sok olyan buzdítás, felszólítás található benne, amely az "egymás" kifejezést tartalmazza. Ezeket próbáltam csoportosítani. Mindenek felett, és mindenek összefoglalásaként áll, amit Jézus mond: *"Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást."* (Jn.13.34) Minden más, amit a közösséggel kapcsolatban olvasunk, ezen parancsolat "alatt" hangzik el. A következőkben foglalhatjuk össze a keresztyén közösség, egymás szeretetének újszövetségi megélését.

- * *Szolgáljátok egymást!* Gondoljunk a lekciónban felolvasott Krisztus Himnusra! Jézus, aki nem tekintette zsákmánynak - megtartani való gazdagságnak - isteni dicsőségét, ezért önmagát megüresítve, megalázva emberré lett, majd a keresztre ment. Miért? Hogy szolgáljon az emberiségnek. Szeretete szolgálatra vezette: értünk adta oda önmagát. Ne felejtsük el, hogy Pál apostol éppen a keresztyén közösségnek és közösségről ír, amikor ezt említi: az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is volt! Szolgálod-e Jézus módjára a testvéred? Különbnek

tartod-e magadnál a másikat? A szeretet szogál - nem a kényszer. A szeretet nem önző, nem hiú, nem büszke. Meglátja a másik ember érzelmi, fizikai, anyagi stb. terhét - és segít. Sok gyönyörű példája volt és van ennek a gyülekezetben - de legyünk még szeretőbbek és készségesek a szolgálatra!

- * *"Építse egyik a másikat"* (1Thessz.5.11) Az épülés képe gyakran kapcsolódik össze a gyülekezettel (Ef.4.12-16, 1Pét.2.4kk). Aki Krisztushoz fordul, az növekedni is akar benne; ennek a növekedésnek, az együttes növekedésnek a képe az épülés. Mert a növekedés nem magányos, hanem közösségi ügy a keresztyén ember életében (hiszen nem önmagamban, hanem az Isten és az egymás iránti szeretetben kell növekedni).Éppen ezért nem azt mondja az Ige, hogy építsd fel magad, hanem építsd a másikat, építsétek egymást. Hogyan?
 - * *Tanítsátok egymást!* (Róm.15.14) Bibliai meglátások megosztása által. Egészen más egy kiscsoportban beszélgetni az Isten Igéjéről, mint egy igehirdetésre figyelni. Mind a kettőnek fontos szerepe van az épülésben. A tanítás nem a lelkipásztor privilégiuma.
 - * *Intsétek egymást!* (Kol.3.16) Az egymás iránti szeretet és felelősség magában hordozza egymás megintését is, ha az szükséges. Szeretetben kell, hogy történjen, nem az összetörés, hanem a megjobbítás szándékával. Elkerülése azonban az egymás iránti szeretet és felelősség elutasítását jelenti - csak azért, mert könnyebb egymást nem konfrontálni bűnökkel.
 - * *Mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket!* (Ef.5.19). Szintén az építéshez tartozik.
- * *A kegyelem gyakorlása (amelyben egymáson keresztül Krisztussal találkozunk)* Az egymásnak történő bűnvallást és a bocsánatkérést ill. megbocsátást foglaltam össze ezzel a címmel.
 - * *"...valljátok meg egymásnak bűneiteket..."* (Jk.5.16) Amikor ezt cselekszük, leleplezzük magunkat, sebezhetővé, gyengévé leszünk, levesszük az álarcunkat és nem rejtegetjük valós magunkat. Nagyon nehéz!, de így tanulhatunk igazi alázatot és a másik ember szeretét. Természetesen ez a legritkább esetben történik más előtt, mint egy-két hozzánk legközelebb álló testvér (pl. akkor, ha egy nagyobb közösség ellen vétkezünk). Az a gyülekezet, ahol az embereknek van szabadságuk bűneiket megvallani egymásnak, sokkal kevésbé valószínű, hogy ítélkező, büszke, törvényeskedő közösséggé válik, mint ahol nem merik gyakorolni ezt. Idetartozik a bocsánatkérés is, ha a másik ellen vétkeztem.
 - * *"Bocsássatok meg egymásnak"* (Ef. 4.32, Kol. 3.13). A meg nem bocsájtás, a harag, a keserűség megtöri a kapcsolatot, halált hoz az élet helyébe. A gyülekezet közösségében a sértődés, a visszavonulás, az elrejtőzés, a megkeményedés: a Krisztus teste egységének a megtörése, Jézus imádsága ellen való cselekvés, a közösség megrontása, a misszió ellehetetlenítése. Fontos, hogy lássuk; itt nemcsak konkrét bántó cselekedetéről vagy szavakról van szó, hanem a gyülekezet lelkületéről. Érződik, ha valahol egység és szeretet van, mint ahogy az is, ha mindez nincs jelen. Egy közösségben mindig lesz bűn; a kérdés, hogy elég engedelmesek vagyunk-e ahhoz, hogy ne engedjük a keserűséget és a sértődést felnőni, és ezért Jézus Krisztusra tekintve gyakoroljuk a megbocsájtást, Isten kegyelmének a kiterjesztését a másik emberre (tudván, hogy mi is ebből a kegyelemből élünk). Ez is a "szeressétek egymást" elengedhetetlen része.

A missziói gyülekezet tagjai tehát egyrészt élvezik mindazokat az áldásokat, amit a Krisztusi közösségben kapnak, másrészt szembe kell nézzenek saját bűnös és töredékes voltukkal, amire igazán akkor derül fény, amikor mélyebb kapcsolatba kerülünk egymással. Ennek fájalmát átélve azonban Krisztus kegyelme kiterjesztésének és elfogadásának a lehetősége is adódik, amellyel hálás szívvel élhetünk, és ami által a kapcsolatok - ahelyett, hogy megromlanának - még meg is erősödnek. Isten adja meg nekünk, hogy úgy szeressük egymást egyre jobban, őszintebben és figyelmesebben, hogy ez a szeretet valóban az Úr Jézus Krisztust tükrözze vissza e szeretetre éhes világban! Ámen!